

Interview Lothara Hirneisea

Časopis Ode, listopad 2003.

Rak je jedna od bolesti suvremenog društva koja najviše zastrašuje, odnosno koja se smatra smrtnom kaznom. Čitate izuzetan intervju s g. Hirneiseom, poznatim specijalistom za pitanje raka koji je u potrazi za uspješnim metodama liječenja propuetovao cijeli svijet. Njegovom je umu pomogla činjenica zato što nije liječnik, a kako bi ostao otvoren, te kako bi mogao doći do važnog otkrića: svatko može naći rješenje za rak uz osnovni preduvjet snažno samopouzdanje.

Razgovarali smo već sat vremena kada se g. Hirneise nagnuo kao da mi želi reći nešto u povjerenju. Smrtno ozbiljnim tonom rekao je: "Tumor je rješenje tijela na neki problem. Tumor nastane jer osoba više ne proizvodi dovoljno adrenalina koji je potreban za razbijanje šećera. Suvišak šećera je opasan i zato tijelo stvori tumor. A tumori fermentiraju, tj. izgaraju šećer. Također koriste i mnogo energije (šećera) jer je njihovo dijeljenje stanica ubrzano. Zbog toga tumori rastu tako brzo. Stanice raka funkcioniraju kao stanice jetara, samo mnogo učinkovitije. Tako tumor pomaže kako se osoba ne bi uistinu razboljela. Uvijek govorim ljudima: 'Tumor nije vaš problem, tumor je nevjerojatno genijalno rješenje na dijelu vašeg tijela.' Kad ozdravite, tumor sam po sebi nestaje što je razlog da ga ne treba odmah odstraniti operacijom. Prvo morate obaviti detoksikaciju. Ako tumor nastavi rasti, a što se skoro nikad ne dogodi, uvijek ga se može operirati i kasnije."

Ta je vizija Lothara Hirneisea provokativna, ali i puna nade. Pretpostavlja kako je sastavni smjer evolucije čovjeka da tijelo stvara tumore zbog opstanka: "Na primjer, previše šećera u stanicama uzrokuje sljepoću, kao što je slučaj kod dijabetičara. Rješenje je stvaranje tumora. Infekcija u vašim crijevima je također potencijalna opasnost. Ako postane prevelika, crijeva se blokiraju. I opet je rješenje stvaranje tumora koji proizvodi enzime koji zaustavljaju širenje infekcije i zacjeljuje bolest. Takav tumor tada često sam po sebi nestaje. Većina se oboljelih od raka iznenade kad saznaju da imaju tumor. Bili su godinama zdravi, nikad nisu imali povišenu temperaturu, nikad nisu trebali liječnika, i sad najednom imaju tumor. Od kuda je došao? Tumor im je pomagao da ostanu zdravi, dok se jednog dana sve nije urušilo."

Lothar Hirneise nije liječnik, ali posjeduje pionirsku i dobro potkrijepljenu viziju o raku. Pomoću razumnog i pedantnog promišljanja pripadnika njemačke kulture, njegova je istinska snaga logičko zaključivanje. Hirneise je čovjek istraživačkog duha i čvrstih temelja, čovjek što je krenuo neuobičajenim putem, te na kraju postao utjecajan, iako donekle kontroverzan specijalist za rak u Njemačkoj.

Još prije deset godina g. Hirneise je bio stručnjak za borilačke vještine i učitelj kung-fua. Bio je i vlasnik uspješne trgovine sportskih potrepština. Trgovinu je prodao 1996.g. te ostvario pristojnu zaradu, a svojoj je supruzi Chris i sinovima obećao kako će nakon godina teškog rada i nakon previše putovanja naposljetku provoditi više vremena s njima i kod kuće. Tada je njegov dobar prijatelj obolio od raka. Nastavlja dalje Lothar: "Prije sam bio vlasnik sportske trgovine i 10 sam godina radio po bolnicama. Bio sam educirani terapeut, a studirao sam i psihoterapiju 4 godine. Tako da je bilo logično kad me je moj prijatelj pozvao u pomoć, jedino što tada nisam znao mnogo o raku. Krenuo sam u potragu za informacijama i susreo se engleskinjom Lynne McTaggart, osnivačicom časopisa "Što vam liječnici ne govore" (What Doctor's Don't Tell You) i autoricom istoimene knjige. Prisustvovao sam kongresu koji je organizirala u Londonu o alternativnom liječenju raka. Nekoliko je govornika pričalo ezoterije, ali bio sam zadivljen rezultatima njihovih istraživanja."

Konferencija "Što vam liječnici ne govore" označila je početak intenzivne potrage za obećavajućim terapijama raka. Imao je vremena i novca, one "jedinstvene kombinacije koja nije dana većini ljudi" i počeo je čitati sve do čega je mogao doći. "Gotovo sam do ludila dovodio Chris. Svaki sam put bio blizu potencijalno obećavajućem lijeku. Skočio bih u avion i otišao: u Meksiko, Rusiju, Kinu, Bahame, SAD, putovao sam po cijeloj Europi, ... gdje sve nisam bio?"

Ta je potraga na kraju dovela 1997.g. do osnivanja udruge "Ljudi protiv raka" (Menschen gegen Krebs) koja

je djelomično bila nadahnuta istoimenom američkom organizacijom (People Against Cancer) koju je osnovao Frank Wiewel. Franka je Hirneise susreo na Londonskoj konferenciji. Udruga “Ljudi protiv raka” sad objavljuje novosti, organizira predavanja, radionice i konferencije, te nudi telefonske konzultacije i savjete putem e-maila. Možete postati član i ostvarivati prednosti njihovih usluga za 60 € godišnje. Hirneise za svoje savjete ne naplaćuje dodatne iznose. Čini se kako među oboljelima postoji velika potreba za nezavisnim informacijama, a koje tako nedostaju u medicinskom svijetu. Priča nam nadalje g. Hirneise: “Većina liječnika su dobri profesionalci, koji istinski žele pomoći svojim pacijentima. Ali, ... oni rade u lošem sustavu. Poslije svega, od koga liječnici dobivaju informacije? Prvo, od sveučilišnih profesora. A kako se postaje profesorom? Radeći unutar establišmenta, ponavljajući ono što je već prije rečeno. Nema drugog načina da netko postane profesor u znanstvenoj zajednici. Tako svaki liječnik redovno prisustvuje konferencijama svojeg kruga djelovanja. Nisam bio niti na jednoj konferenciji a da nije sponzorirana od neke farmaceutske tvrtke. A onda postoje i stručni časopisi i trgovački žurnali. Puni su oglasa farmaceutske industrije. A još nisam niti spomenuo tko je vlasnik tih časopisa. Iz svega slijedi jedini mogući zaključak: unutar konvencionalne medicine nezavisnost je postala prošlost.”

Hirneise snažno podržava integralni pristup liječenju raka, a što uključuje i nezapadne metode: “Svih tih godina dok sam radio u bolnicama, nisam nikad čuo nekoga da govori o alternativnim načinima liječenja raka. Prosječni liječnik ne zna ništa o liječenju raka u Rusiji, Indiji, Kini ili Južnoj Americi. Ako bih upitao liječnike o takvim tretmanima, oni bi mi odgovorili: ‘Da to funkcionira, već bi čuli za to.’ Ali baš u tome je stvar: o takvim metodama liječenja ništa se ne objavljuje u časopisima koje ti liječnici čitaju. To je način kako sustav sam sebe održava. Onkolozi ne znaju ništa o tomu. Iskreno, mislim da riječ ‘onkolog’ nije prikladna za većinu liječnika koji se bave rakom. Prikladnije bi bile riječi ‘kemoterapeut’ ili ‘radioterapeut’. Najčešće se samo time bave.”

“Svaki uspješan način liječenja raka sadrži tri sastojka: potpunu detoksikaciju, promjenu prehrane i duhovni rad na sebi.”

Rano je ujutro, 8 i pol, sjedimo i doručujemo u uredu g. Hirneisea na najvišem katu njegove ukusno uređene kuće pogledavajući na brežuljke što se prostiru uokolo Stuttgarta. Nova tema je načeta: kemoterapija. Najnovije djelo Hirneisea je knjiga provokativnog naslova: “Kemoterapija liječi rak i Zemlja je ravna ploča” (Sensei Verlag, 2002., Nexus, 2005.). Vizija g. Hirneisea ne ostavlja puno mjesta za izmišljanje: kemoterapija, terapija kojom je svakodnevno podvrgnuto tako veliki broj pacijenata, ne funkcionira. “Mogu zamisliti kako bi kemoterapija mogla u određenim slučajevima omogućiti privremeno rješenje, ali u svakom slučaju kao dio potpunog protokola koji uključuje detoksikaciju, prehranu i mentalno-duhovnu podršku. Međutim, protivim se načinu na koji se primjenjuje otrov. Ako se slijedi sadašnji protokol liječenja ljude se ubija. Točka. Štoviše, liječnici govore pacijentima kako će kad jednom tumor nestane oni biti zdravi. To ne samo da nije istina, to je glupo. Usput rečeno, poznajem mnogo liječnika i mnogi su mi liječnici prijatelji, i kad smo vani na piću, priznaju mi kako nikad ne bi primijenili kemoterapiju na sebi ili na nekom članu svoje obitelji. Liječnici mi šalju pacijente jer znaju kako konvencionalna medicina ne funkcionira. Govore svojim pacijentima: ‘Moram vam dati ovo, ali to ne funkcionira. Ođite do g. Hirneisea.’ A ipak i dalje nastavljaju raditi unutar sustava. Nije li to šizofreno? Ali liječnik može mnogo izgubiti ako se udalji od sustava: novac, karijeru, profesionalni stav; svatko vam se divi i obraća ako ste liječnik. Štoviše, ako krenete protiv plime, ostat ćete bez zuba i izgubat ćete nokte. Morate biti sposobni izdržati to.”

Hirneise je također veoma sporna osoba. Liječnici kažu da je lud, opasan ili još nešto gore. “Ali nisam još sreo liječnika koji mi je rekao: ‘Gospodine Hirneise, ono što ste napisali na 235 stranici nema smisla jer...’ Oni sa mnom ne vode znanstvene razgovore. Ali to nije niti iznenađujuće, ako ih upitam da mi navedu primjere oboljelih u poodmaklom stadiju bolesti koji su se izliječili pomoću njihovih metoda liječenja, oni zašute. S druge strane, mogu citirati na tisuće pacijenata i slučajeva kojima je bilo bolje iako su ti isti liječnici digli ruke od njih. Poznajem te ozdravljene, svaki dan se rukujem s njima.”

Hirneise je mnogo putovao, mnogo čitao, i razgovarao s liječnicima i pacijentima po cijelom svijetu. Posložio

je svoje iskustvo i svoja istraživanja u dojmive statističke brojke. I njegov je zaključak jasan: svaki uspješan način liječenja raka uključuje slijedeća tri sastojka: potpuna detoksikacija, promjena prehrane i mentalno-duhovni rad na sebi. “U svakoj bolnici koju sam posjetio uvijek je bila ista priča. Oni koji su prevladali rak uradili su baš to. Viđao sam ljude na smrtnim posteljama, gdje se rak proširio na kosti, mozak, pluća, koštanu srž ... i uspjeli su poboljšati svoje zdravstveno stanje. U završnom stadiju raka ne postoji medicina koja vas može spasiti – konvencionalna ili alternativna.”

“Naravno da se kemoterapija ne podnosi lako, ali je korjenita promjena nečije prehrane i životnog stila još teže izvediva. Zbog toga tako mali broj ljudi prežive rak.”

Ako je sve to tako jednostavno i neupitno zašto veći broj ljudi ne ozdravljuje? “Jer uspjeh zahtijeva disciplinu i napore. Zahtijeva da se oboljeli pokrenu, da postanu aktivni, razviju konstruktivan borbeni stav. Većina ljudi odabiru lakši put: kemoterapija, zračenje ili operaciju. Ljudi govore: ‘Kako to mislite lakši put? Da li znate kako je užasna kemoterapija?’ Naravno da primanje kemoterapije nije zabavno, ali korjenita promjena životnog stila i prehrane je još teža. Zbog toga

tako malo ljudi prežive rak.”

“Prvo je na redu detoksikacija, zatim pravilna prehrana i ostati sretan. To govorim oboljelima, a oni mi odgovaraju: ‘Što? Ja plačem, kako da budem sretan? Jeste li potpuno poludjeli gospodine Hirneise? Posvuda imam tumore, ne mogu niti hodati, a vi mi govorite da bih se trebao zabavljati?’ Tada im kažem kako će se desiti jedna od dvije moguće stvari: ili ćete umrijeti ili ćete ostati živi. Ako ćete umrijeti, bolje je da se u zadnjim danima života zabavljate, zar ne? Ako ćete ostati živi, opet je bolje da se zabavljate, jer nema ničeg boljeg od smijeha za vaš imunološki sustav. Znam da zvuči ludo, ali dobro se zabavljam s ljudima koji mi dođu. Nedavno sam održavao seminar s oboljelima u završnoj fazi bolesti i rijetko da sam se tako dobro nasmijao. Zadovoljenje ega, novac ili seks vladaju svijetom. Oboljeli od raka su vjerojatno jedini ljudi koje to ne zanima. To je isto kao kad biste razgovarali s Papom ili Majkom Terezom. Mnogo sam naučio od njih. Oboljeli žive dan za danom. Žive toliko različito od ostalog čovječanstva.”

Ako zabavan i ispunjavajući život daje važan doprinos izlječenju raka, pitanje je da li odsustvo svega toga hrabri bolest. Za Lothara Hirneisea rak započinje stresom: “Rak ne može postojati bez stresa. Sto posto nemoguće! Mnogo se razgovara o vrstama stresa, fizičkom ili psihološkom, ali za stanicu nije bitno otkuda stres dolazi. Svaki oboljeli od raka ima problema sa šećerom. Inzulin transportira šećer do stanica. Adrenalin, a u manjoj mjeri kortizol i glukagon, ga odnose. Svatko misli da ako je pod stresom, da će imati višak adrenalina. To je istina, ali samo na početku. Ishod dugotrajnog stresa je manjak adrenalina. To je ono što se vidi kod oboljelih. Tako je stanica prepuna šećera koji se ne razgrađuje. Ta stanica umire. Šećer je otrov, previše šećera uništava arterije, bubrege i kosti. Tijelo se bori protiv takve opasnosti tako što stvara tumore kao zadnji pokušaj da se oslobodi suviška šećera.”

“Za neke ljude rješenje na stres, a koji vodi do problema sa šećerom, može biti promjena prehrane, jer je ona siromašna, dok će za druge rješenje biti u psihološkoj, odnosno duhovnoj sferi, jer na primjer imaju ozbiljne probleme u odnosima. To je razlog zašto dobra prehrana ne funkcionira kod svakoga, što navodi skeptike da izjave kako onda takva prehrana ne funkcionira. Ali to baš ovisi o podrijetlu stresa. Zato je tako važno da se cjelokupna osoba uzme u razmatranje. Hoću reći: treba razgovarati s cijelom osobom. Frank Wiewel iz američke udruge “Ljudi protiv raka” kaže: ‘Dajte mi pola sata s oboljelim od raka i pronaći ću problem.’ Moja iskustva su slična. Nekad trebamo razgovarati satima, ali na kraju uvijek pronađemo problem. Problem kod liječnika je taj da oni nisu plaćeni razgovarati s pacijentima. Ako dvije žene koje su oboljele od raka dođe posjetiti liječnika, za njega je problem jasan: rak dojke. Moje iskustvo je takvo da dva slučaja raka dojke mogu biti dvije različite bolesti. Ako netko tko izgubi dijete razvije rak prostate šest mjeseci nakon gubitka, bi li upotrijebili kemoterapiju da ga se izliječi?”

Prema iskustva Hirneisea, ako oboljeli lociraju uzrok svog raka i istinski se žele promijeniti, mogu se izliječiti čak i oni koji su se našli pred vratima svoje smrti. Paradoksalno, proizvodnja adrenalina vrati se na normalne vrijednosti kad se ljudi opuste. “Imam fotografiju žene iz Karlsruhea iz 1994.g. kojoj se rak proširio skoro po svim kostima i po koštanoj srži. Nije mogla niti ustajati iz kreveta a da joj neka kost ne pukne. Bila je već dugo na morfiju i samo što nije umrla. Ona je još uvijek živa i nedavno sam je posjetio. Živi normalnim životom, a da li možete biti bolesniji? Poznajem drugu ženu koja je dva puta umrla i koja je također dvaput uskrsnula. Svećenik je bio kraj

njene postelje kako bi joj dao posljednju pričest. I ona je dobro. U svojim je sedamdesetim, skija u Švicarskoj i ima ljubavnika koji je 20 godina mlađi od nje.”

I Hirneise je svjestan da ono što govori nije opće prihvaćeno, pa čak i da se ne može jednostavno shvatiti, ali da se mora dopustiti svakom da primijeni onu terapiju za koju se odluči nakon postavljanja dijagnoza. “Najprije sam mnogo putovao po svijetu i tek sam nakon par godina shvatio bit, pa kako to onda mogu očekivati od nekoga nakon jednosatnog predavanja?” Trenutno Hirneise trenira 30 osoba koji će moći razgovarati i savjetovati oboljele slično kao što to on radi nakon što je oboljelima postavljena dijagnoza ‘smrtne presude’. “Trebate nekoga objektivnog i sa strane koji će moći razmišljati racionalno. U kritičnom trenutku vaši prijatelji i članovi obitelji su u emocionalnom stanju kakvom ste i vi sami. Većina ljudi smatra liječnike objektivnom osobom. Oni to nisu. Vidite, vi niste samo pacijent, vi ste i mušterija. On ima nešto za prodati, bio on to regularni liječnik ili alternativni. Mogli bismo spasiti mnogo života ako objektivni, nezavisni stručnjak odmah razgovara s pacijentom. Zbog toga smo organizirali tečaj gdje svaki sudionik obećava kako neće prakticirati psihoterapiju ili bilo koji drugi tretman liječenja samostalno.”

Druga prepreka na putu izlječenja je takozvana briga poslije tretmana (engl. aftercare). “Nakon liječenja poziva se pacijente da dođu ponovno za 3 mjeseca. Većina ljudi ne može spavati dva tjedna prije isteka tog roka. A govorimo koliko je stres bitna stvar za nastajanje bolesti! Tada daju krv za pretrage i moraju čekati tjedan dana kako bi dobili rezultate. To oboljele čini veoma nesigurnima. Ima toliko mogućnosti za dodatni stres. A još i nerazumijevanje. Većina se liječnika koristi jezikom koji nitko ne razumije. Preporučujem pacijentima da se čuvaju te naknadne brige. Preopasna je.”

Jedan primjer: “Prije izvjesnog vremena sam držao predavanje nakon kojeg je ustao jedan muškarac, zagrlio me i rekao: ‘Spasili ste me.’ Nakon nekoliko mjeseci njegova kćerka je nazvala i poručila mi da je gospodin umro. Što se desilo? Djeca su uvjerala oca da ipak posjeti liječnika. I on je na kraju to i učinio. To je bilo u ponedjeljak, a u subotu je umro. Izluđivao ga je stres, strah i tjeskoba u vezi liječnikove neodređene dijagnoze. Kada me ljudi pitaju koja dijagnostička ispitivanja trebaju provesti, odgovaram im: ‘Možete li spavati bez te dijagnoze?’ Ako da, onda je nemojte obaviti. Ako trebate dijagnozu kako bi lakše zaspali, tada obavite pretrage. Bolje da se umjesto krvne slike pogledate u ogledalo. Pogledajte cijelo tijelo, kožu, vanjštinu. To je bolja dijagnoza. Nastavite s meditacijama i oslušajte svoje tijelo. Slušajte što vam želi reći. Otkrit ćete mnogo toga, steći ćete dublji uvid. A kasnije uvijek možete posjetiti liječnika. Nemojte ići liječniku samo da bi dobili rezultate krvne slike ili da se rendgenski slikate. Znam da je to velika žrtva. Mislimo kako liječnik zna najbolje, zar ne? Krivo, vjerujte mi da to tako ne funkcionira. Tumor nije vaš neprijatelj. Stres je istinski izvor problema, a nitko ne može baratati stresom zbog previše ispitivanja.”

Možda je najvažnija poruka Lothara Hirneisea ta da svatko mora pronaći svoj put k izlječenju. Liječnik može pomoći u tom procesu. Ali isto tako može pomoći i prijatelj. Svatko može kritički procijeniti da li će određena metoda liječenja uistinu biti dobra za njega. Individualnost je Hirneiseovo nadahnuće. Posljednji komadić savjeta čovjeka koji je razgovarao s toliko mnogo oboljelih, od kojih su mnogi prevladali svoju bolest. “Potpišite ugovor sa svojim tumorom. Primijetio sam kako je to uradilo mnogo preživjelih. Započeli su dijalog sa svojim tumorom: ‘Dragi tumore, ovo je tipična obostrana gubitnička situacija. Ako narasteš, ja ću umrijeti, te ćeš tako i ti. Hajdemo preokrenuti na dobitničku situaciju za oboje. Ti ćeš se smanjiti, ne moraš umrijeti, već jedino smanjiti na normalne proporcije, a što će u konačnici značiti da ću ja živjeti. Zauzvrat učinit ću to i to.’ Kažem oboljelima kako moraju biti vrlo oprezni što obećaju jer će se tumor držati svojeg obećanja do kraja, ako se i oni budu držali svojeg. Ako to ne možete ispoštovati, potpišite novi dogovor. Postoje i ljudi kojima ne mogu pomoći. Bila je jedna žena čiji se sin pokušao ubiti. Na njegovoj smrtnoj postelji molila je Boga da uzme njen život u zamjenu za sinovljeva. I sin je preživio. Nakon nekoliko tjedana oboljela je od raka. Rekao sam joj da se nanovo dogovori s Bogom, da ponovo razgovara. Ali bila je u strahu da Bog ne uzme zauzvrat sinovljeva život. Ubrzo je umrla. Nitko ne može pomoći takvoj osobi. To je snaga ugovora. Svaka osoba i svaka bolest je jedinstvena, te ima pravo na poštovanje i na individualni pristup.”

Časopis Ode bavi se optimističnim vijestima i izvještava o ljudima i idejama koji mijenjaju naš svijet nabolje, to je časopis za inteligentne optimiste. Više o njemu na www.odemagazine.com.

Original članka na engleskom jeziku potražite na www.nexus-book.com/html/articles.html

Ovaj članak služi kao informacija. Ako ste bolesni molimo vas da potražite profesionalni medicinski savjet.